

עוד אבינו חי

ג' תמוז תשפ"ד
שנת השלושים

להזמנות: ChabadWI.org/OAC
לשאלות והערות: OdAvinuChai@ChabadWI.org

ב"ה

עוד אבינו חי

- הוצאה חדשה ומתוקנת -

ג' תמוז תשפ"ד
שנת השלושים

פתח דבר

ליקוט זה לחיזוק ההתקשרות, יצא לראשונה לאור לקראת יום הגדול והקדוש – ג' בתמוז תשע"ד, יום ההילולא העשרים של כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע. אחר כך יצא לאור בקשר עם ו' תשרי תשע"ה – יארצייט החמישים של הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה, אם כ"ק אדמו"ר זי"ע.

בהיענות לדרישת רבים, תורגמה חוברת זו לאנגלית (השפה המדוברת בארצות הברית) לקראת מועד ג' תמוז תשפ"ב, וכעת יוצאת במהדורה שלישית (רביעית), בהוספת כמה וכמה עניינים, הן בפנים הליקוט, והן בהוספת ציטוטים, תמונות וצילומים מכת"ק.

העניינים המבוארים בליקוט זה הם על דעת הכותב וכפי הבנתו בתורת רבינו בענין זה, והציטוטים נלקטו "לקוטי בתר לקוטי" מאשר בא ליד הכותב מתורתו הרחבה של כ"ק אדמו"ר, ואינם מציגים כלל את מכלול תורתו בעניינים אלו.

וזאת למודעי, שמפני הכרח הקיצור כדי להקל על הקורא, כמה מהציטוטים נעתקו שלא במילואם (וסומנו במקומם). והננו ממליצים לפנות למקור שם ימצא את הענין במילואו.

נקוה שקובץ זה ישיג מטרתו ויפעל בי ובהשומעים.

אסירי תורה נהיה לשמוע הערות הקוראים בנוגע לתוכן, והוספות בציטוטים ומראי מקומות. והעיקר, שסוף סוף יגאלנו הקב"ה מהגלות המר הזה, והקיצו ורננו שוכני עפר, וכ"ק אדמו"ר ינהיגנו ויוליכנו לקראת הגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו ממש.

ליובאוויטש דוויסקאנסין

ג' תמוז תשפ"ד

יום ההילולא השלושים של כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

מפתח עניינים

5	פתח דבר	
9	הקדמה	
11	מבוא	
89	יב. יחידות עתה	14
96	יג. ובא השמש וזרח השמש	19
100	יד. דור השביעי	25
106	טו. החושך לפני עלות השחר	31
108	טז. משיח	41
111	יז. העולם מוכן לביאת המשיח	50
116	יח. כ"ח ניסן תנש"א	52
122	יט. כ"ז אדר א' תשנ"ב	56
127	כ. אין אתנו יודע עד מה אבל	60
130	כא. חידושו של דור השביעי	75
139	כב. להביא לימות המשיח	79
	א. אישיותו של רבי	
	ב. ראש בני ישראל	
	ג. התקשרות	
	ד. הדרך להגיע להתקשרות	
	ה. כמים הפנים לפנים	
	ו. ג' תמוז	
	ז. הסתלקות	
	ח. יום ההילולא	
	ט. הוא בחיים ויתיר מבחיוהי	
	י. התקשרות לאחר ג' תמוז	
	יא. האוהל הקדוש	

הקדמה

שלושים שנה חלפו מאותו יום מה, אשר בו נצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון הקודש, הוא כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע.

מצד אחד ניטלו המאורות – הפנים המאירות והמסבירות לכל דורש ומבקש. נדם הקול המביע אמרי שפה, חידושים בהירים ומופלאים בכל חלקי התורה; הקול המעורה, המעודד והתובע מכל אחד ואחד להעלות ולנצל את כל כשרונותיו ויכולותיו; הקול המביע בשפה ברורה את דעת תורתנו הקדושה בעניינים העומדים על הפרק והנוגעים לעצם קיומם הרוחני והגשמי של בני ישראל, הקול שהאיר את חשכת הגלות "לתקן עולם במלכות שד-י"..."

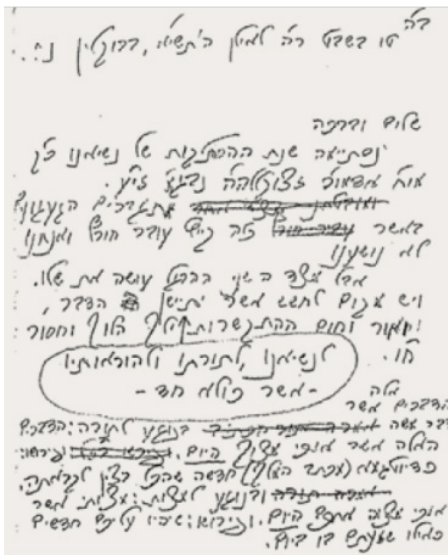
ומצד שני – רוחו עודנה עומדת בקרבנו, ותורתו ודרכיו אשר הורנו מעודדים ומעוררים דור חדש, דור "אשר לא ראה את יוסף", להתקשר ולהתמסר אליו בכל לבם ונפשם, ללמוד את תורתו, ללכת בדרכיו ולקיים את הוראותיו במסירות נפש בפועל ממש.

יש אשר זכו לראות את פני הקודש, לשמוע מפי הקודש דברים חוצבי להבות אש ודברי עצה וברכה, ולקבל מידו הקדושה שליחות מצוה לצדקה; ויש אשר לא באו לעולם עד לאחר שחשכו המאורות, או אשר רק בקטנם ראו את פני הקודש.

כולם כאחד משתוקקים להיאחז בכל עוז ותעצומות ולהתקשר בקשר אמיץ וחזק באילנא דחיי, ואלו כמו אלו מבקשים להרוות צמאונם במי הדעת הטהור של ההתקשרות לרבינו זי"ע.

אמנם טבעי הוא אשר בעת חושך כפול ומכופל זה, גוברים לעתים גם הקשיים וההתלבטויות בדבר התקשרותנו עתה לעת כזאת, נחיצותה והדרכים לביטויה.

והרי כ"ק אדמו"ר בעצמו כתב את הדברים דלהלן, ימים ספורים לאחר קבלת הנשיאות ביו"ד שבט תשי"א:

ב"ה, ט"ז בשבט ר"ה לאילן התשי"א, ברוקלין, נג.

שלום וברכה

נסתיימה שנת ההסתלקות של נשיאנו כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע.

מתגברים הגעגועים באשר כלה קייץ עובר חורף ואנחנו לא נושענו.

אבל מצד השני ההרגל עושה את שלו. ויש מקום לחשש אשר יתיישן הדבה,

ואור וחום ההתקשרות לנשיאנו, לתורתו ולהוראותיו – אשר כולא חד – ילך הלך וחסור ח"ו...

ואם כן הוא בזמנו, אשר כ"ק אדמו"ר בעצמו ביטא וחיזק את ענין ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע – מה נענה אנו, שזה לנו שלושים שנים תמימות שאין אנו זוכים לחזות באור פני הקודש ולשמוע מְדַבְּרוֹת קדשו?!

אחת היא נחמתנו, שזכינו בדורנו לאור תורת כ"ק אדמו"ר אשר הרבה להעמיק ולהרחיב תורה זו, תורת התקשרות חסידים לרבם אשר בצלה נחיה כהיום הזה. הוא אשר הורנו את הדרך נלך בה.

מטרת חוברת זו היא לרענן את אור וחום ההתקשרות, לשמש מוצא למחשבותיהם ולרגשותיהם של רבים מאנ"ש, ולבטא באותיות פשוטות את אשר בלבבם, לדבר אל "כולנו", מיוסד על דברי רבותינו נשיאנו, ובעיקר תורת כ"ק אדמו"ר זי"ע.

עזה תקוותנו ותפילתנו שתקויים מטרת החוברת שלפנינו – לסייע לכל המבקשים להתחזק בהתקשרותם לכ"ק אדמו"ר, ולמצוא דרך ואופן להפגים את "אור וחום ההתקשרות לנשיאנו, לתורתנו ולהוראותיו".

"ג' תמוז" – כינוי הוא בפי החסידים לאותו יום בו נלקח מאיתנו הוד כ"ק אדמו"ר נשיא ישראל. גם כהיום הזה מתקשים אנו להוציא מפינו בפירוש את הביטוי "הסתלקות", ועל כן אנו מתייחסים אליו רק ברמז.

ואכן, אין זו תופעה חדשה; מוצאנו ראינו הנהגה זו בהסתלקות רבי, הלא הוא רבי יהודה הנשיא, רבינו הקדוש, במסכת כתובות (קד, א):

"ההוא יומא דנח נפשיה דרבי, גזרו רבנן תעניתא ובעו רחמי, ואמרי: כל מאן דאמר נח נפשיה דרבי ידקר בחרב... אמרו ליה רבנן לבר קפרא: זיל עיין. אזל, אשכחיה דנח נפשיה... פתח ואמר: אראלים ומצוקים אחזו בארון הקודש, ניצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון הקודש. אמרו ליה: נח נפשיה? אמר להו: אתון קאמריטו, ואנא לא קאמינא."

וכבר כתב והאריך בזה בספר יערות דבש (לר' יהונתן אייבשיץ, דרוש י"ב), וזה לשונו:

"ויש להבין מ"ש כל האומר נח נפשיה דרבי ידקר בחרב: למה, מי גבר יחיה ולא יראה מוות?... אבל נאמה, כי צדיק נפשו קשורה בנפשות הדוה... ולכך בפועל הטוב שלו גם להם ייטיב ה', היותם קשורים בו. ולכך אף כי מת הצדיק, מ"מ נפשו קשורה למטה בגוף, ואינה עולה בהחלט, להיותה קשורה עם נפשות דורו אשר עודם בחיים. ולכך אמרו רבבי (כתובות קג, א) כל בי שמשי הוי אתי לביתיה, כי נפשו שכנה למטה בגופו ונוח לו לשוב לביתו..."

ולכן יעקב אבינו הוא בדורו תמיד, לא זהה נפשו מגופו לדבק עם נפשות החיים, ובחבורתם נרפא לנו היות לנו למגן, לכך אמרו (תענית ה, ב) יעקב אבינו לא מת, ואמרו מה זרעו בחיים אף יעקב בחיים להתקשר עמם.

וזהו מאמרם כי כל האומר נח נפשיה דרבי, נפשו דייקא, ידקר בחרב, כי ידעו דגר רבי עם בני דורו, עד שבטחו כי לא תסתלק הנפש בהחלט, רק תשכון בתוך הגוף כנ"ל."

ובאותו סגנון כתב החתם סופר שם בדרשותיו (ח"ב שפד, א):

"...וקשה, מה להם... שלא יאמר אדם נח נפשיה דרבי, וכי לעולם יחיה או לעולם לא ייודע להם, ומ"ט לדוקרו בחרב דוקא ולא אמרו סתם יומת, ומה היה תחבולתו של בר קפרא, הלא דבר הוא..."

אמנם ענין נח נפשיה פי' מנוחת הנפש של צדיק, ואחו"ל (שלהי ברכות) ת"ח אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב. אך ענין אין לו מנוחה בעוה"ב הוא ע"י תלמידיו ואנשי דורו, אשר למדים דעת וחכמה ואשר הדריכם בדרך ישרה, וכל מעשיהם ולימודיהם בעוה"ז הם ובניהם ובני בניהם עד סוף כל הדורות הכל תלוי בו, וכל מה שנעשה בעוה"ז שפתותיו דובבות, וכל בחינת נפשו היקרה מתעוררת עי"א, והיינו אין להם מנוחה בעוה"ב..."

והיות רבי חיבר המשנה, וקיבלו התלמידים להיות עוסקים בה יומם ולילה לא ישקוטו ולא ינוחו... ע"כ אמרו כל האומר נח נפשיה דרבי הרי הוא כפתח פיו לשטן ח"ו כאלו לא נזכה

להצליח לעוררו בעולם העליון, ע"כ ידקר בחרב, כי הפסדנו ע"י פתיחת פה לשטן... ע"כ השכיל בר קפרא ואמר עליונים נצחו ותפשו ארון הקודש דייקא, אבל לא הלוחות".

הרי שמה שגזרו תלמידי רבי שלא לומר "נח נפשיה" אין זה רק משום אי רצונם לבטא בפיהם את המאורע, אלא לפי שאמת הוא שלא "נח נפשיה", כי "עודנו חי בלבם ובנפשותיהם של בני דורו", ורק "ארון הקודש" – היינו הגוף הגשמי והגבלותיו – הוא שנשבה, ולא הלוחות שהם הנפש והפנימיות.

ואם תימצוי לומר, הרי שזהו תוכן דברי חז"ל בשמות רבה פרשת תשא (פמ"ז, ז):

"זכור לאברהם ליצחק ולישראל. למה הזכיר כאן משה שלושה אבות? אמר ר' אבין: אמר הקב"ה למשה, אני מבקש מיך כשם שביקשתי מסדום עשרה צדיקים, העמד לי מהם עשרה צדיקים ואיני מכלה אותם. אמר: ריבון העולם! אני מעמיד לך, הרי אני ואהרן ואלעזר איתמר ופנחס ויהושע וכלב. אמר לו: האלוקים, הרי שבעה, והיכן השלושה?... אמר לו משה: ריבון העולם! חיים הם המתים? אמר לו: הן. אמר: אם חיים הם המתים – זכור לאברהם ליצחק ולישראל, הרי עשרה".

ולכאורה נראה בפשטות, שפירוש שאלתו של משה "חיים הם המתים" הוא האם אכן שייכותם ופעולתם בעולמנו היא עד כדי כך שיוכלו להמנות כצדיקים בחיים בעולם הזה. ועל זה ענה לו הקב"ה שאכן כן הדבר, היינו שזכותם של האבות אינה רק היותם הראשונים שמהם בא עם ישראל, אלא שמאז ועד עתה הם ממשיכים לחיות – לפעול בעולם הזה. וזה פירוש "חיים הם".

ואף אגן נעני אבתרייהו, שלא לחנם נמנעים אנו מלבטא בפינו ש"נח נפשיה" ח"ו, אלא לפי שאמת היא ש"נפשו קשורה למטה בגוף. . להיותה קשורה עם אנשי דורו אשר עודם בחיים". ומפני שאכן הוא בחיים, אין בפינו לבטא את אשר קרה בהסתלקות רבינו מאתנו.

ומטעם זה עצמו אין אנו יכולים להתנחם, כפי המובא בספרים בענין צדיקים שגם במיתתם קרוים חיים, אשר רק על המת נגזר שישתכח מן הלב, אבל לא על החי.

עוד אבינו חי!

מנהג רבינו ראינו, אשר תיכף אחר הסתלקות כ"ק חמיו אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע בי' שבט תש"י, הקפיד להזכירו בכתב ובדפוס, בברכת החיים (לדוגמא – בשער ובפתח דבר לקונטרס הראשון שנדפס לאחר ההסתלקות, ומאז, בכל הוצאות הדפוס במשך כל השנים, וכמו"כ במכתביו וכו'). אמנם באופן נדיר, בעת התוועדות, ביטא רגשי לבבו אשר אצלו הרבי חי הוא.

וכה התבטא כ"ק אדמו"ר בר"ח סיון תש"י:

"קבלתי מכתב מא' החסידים שבו כותב אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר אדמו"ר הכ"מ: "דער רבי זאל געזונט זיין". באמת נהניתי מהתבטאות זו. והאמת כן, כי, בריאותו לא היתה מעניינים גשמיים, אלא מעניינים רוחניים (וכמ"ש באגה"ק ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה", ובנדו"ד חיי צדיק שהוא רועה ישראל, הם גם מבשרות טובות מהפעולות בחיזוק היהדות, אהבת השם אהבת התורה ואהבת ישראל) ובבריאות כזו לא שייך הפסק (ואדרבה: לאחר ההסתלקות ה"ז ביתר שאת, כיון שבטלים ההגבלות דהגוף הגשמי כמבואר באגה"ק הנ"ל), ובמילא שייך לומר "דער רבי זאל געזונט זיין". אלא שישנם כאלה שמתביישים לומר כן, ואותו חסיד הסיר את הבושה ("האט זיך אָפּגעשעמט") וכתב כפי האמת".

ולאחר מכן בש"פ שלח אמר:

"בשמח"ת תרצ"א, אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר: "איך זאָג ניט אויף דעם טאַטן "נשמתו עדין", ווייל איך בין ניט קיין אַדרעסין שרייבער, און ווידער פאַר מיר איז דער טאַטע ניט נסתלק געוואָרן וכו'" (איני אומר על אבי "נשמתו עדין", כי איני נותן "כתובת", וגם, בשבילי אבי לא נסתלק).

ועד"ז בנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר – שאין לומר עליו "נשמתו עדין", כי: (א) מי הוא זה שיכול ליתן "כתובת", להגביל את מקומו ל"גן עדין", ג"ע התחתון או ג"ע העליון, או למעלה מזה עד אין שיעור, (ב) למה לנו לשלחו מאתנו? הוא בדואי אינו רוצה להיפרד מאתנו, ונמצא אתנו!"

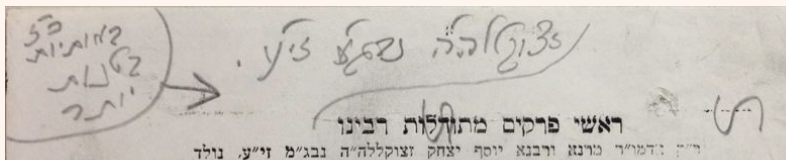
בדומה לזה התבטא כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע במכתבו לבתו שיינא הי"ד:

...איני יכול לכתוב עליו (אביו, הרבי הרש"ב נ"ע) כמו שמקובל לכתוב על מי שאינם חיים בגופם בעולם הזה. הוא חי בליבי ובמחשבותי. זה הדבר היחיד שנושא אותי בחיי (אף שבכל מכתביו ורשימותיו, הנה מזכירו בברכת החיים)...

אג"ק שלו ח"ב עמ רג

דוגמא אחת מכמה וכמה בה הרבי מדייק להוסיף את ברכת החיים לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע

זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע. כ"ז באותיות קטנות יותר

א | אישיותו של רבי

רבים המחפשים ומבארים מעלות וגדולת נשיאי חב"ד בכלל, ונשיא דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בפרט בענינים שונים: איש המסירות-נפש, גאון, בעל מדות, צדיק, בעל רוח הקודש, מלומד בנסים ועוד ועוד.

וגדלו ביותר שבחים אלו, על פי ההגדרה בתורת החסידות, מהו מסירות נפש, מהו גאון וכו'.

ובכל זה – העיקר חסר כאן. ונוסף על זה, שהוא עיקר בעצם, חשוב הוא ביחוד משום שנוגע ביותר, וביחוד לנו, קהל חסידי ומקושריו. וזהו – מה שהוא הוא הנשיא, ונשיא חב"ד.

מכתב ג' תמוז תש"י

בשנים האחרונות מתרחבת והולכת בעולם כולו ההכרה בגודל אישיותו של כ"ק אדמו"ר, במנהיגותו העולמית ובאהבתו העצומה לכל אדם מישראל. ספרים נכתבים אודות פעלו, ומתגלים עוד ועוד פרטים המגלים בפני כל יושבי תבל טפח מעוצם אישיותו הגדולה, היותו בבחינת "איש האשכולות" שהכל בו.

כל העוקב אחר צעדיו של הרבי עומד נדהם מעוצם וריבוי הכמות של פעולותיו, ותוהה איך יוכל אדם אחד לכלכל ריבוי מופלג כ"כ של ענינים שונים. ככל שחולפות השנים מתגלים אלפי סיפורים מאנשים שזכו שהרבי יהיה מעורב בענייניהם, כל אחד מהם עם סיפורו הייחודי והשונה, עם הזמן, היחס ושימת הלב האישיים שהקדיש לו הרבי.

הרבי קרא בעצמו מליני מכתבים וענה, בארוכה או בקצרה, על מאות אלפי מכתבים העוסקים בכל שטח בחיי האדם והעולם, ובהם מאות רבות של מכתבי תורה מלאים וגדושים בציוני מקורות לאין מספר, שרק חלק קטן מהם נדפס בסדרת "אגרות קודש"; ישב והתוועד אלפי שעות, שבהן אמר אלפי שיחות ומאמרים הדנים בנושאים רבים ושונים; שעות ארוכות הגיה בעצמו, פעם, פעמיים ויותר, שיחות ומאמרים הממלאים עשרות של כרכים, ובכל אחד מהם מראי מקומות המסתכמים באלפים, לספרים ידועים ובלתי ידועים, מהראשון שבראשונים ועד לאחרון שבאחרונים.

כל זה לא יאומן כי יסופר – אבל בעינינו אנו רואים זאת: בדפוס, בסרטי ווידאו ובעדויות אנשים מכל החוגים ומכל השכבות, מנסינים ומחוויותיהם האישיות. כל זאת מבחינת הכמות בלבד, שלא לדבר על תוכנם האיכותי של כל ענינים אלו, שכל אחד מהם שונה ומיוחד הוא מחברו.

וכבר אמר מי שאמר, אשר הדבר היחיד הצפוי אצל הרבי הוא הבלתי צפוי. אצל הרבי כל דבר הוא שונה ומיוחד לעצמו. כל תורה, כל עצה, כל הוראה וכו' מיוחדת היא, בעמקות ובהירות מיוחדים לה.

ככל שאנו מתוודעים לעוד ועוד עובדות וענינים המשקפים את גודל מעלתו של הרבי, את אישיותו, תורתו ופעלו – כך משתוממים אנו יותר מגדולתו הכבירה, ובאים להכרת גודל ריחוק ערכו מאתנו.

אך מאידך גיסא, ככל שאנו מכירים יותר את תורתו ואת שיטתו של הרבי ומתוודעים לעובדות נוספות מפעולותיו, עלולים אנו לדמות בנפשנו שאכן יש לנו מושג כולל על אישיותו – שעל אף היותה כה גדולה ורחוקה מאתנו יכולים אנו להתייחס אליה במדה כלשהי.

ואם בכלל כן הוא טבע הדברים, אשר על אף ההשתוממות ויראת הרוממות הנוצרים ע"י תיאור כל אחד מהפרטים הנ"ל, ועוד יותר מזה מהתמונה הכללית

המתקבלת מאישיותו הענקית של הרבי, עם כל זה נשאר הרושם שאכן יש לנו מושג באישיותו של הרבי – עאכ"כ בזמננו זה, תקופה שבה "הכל גלוי וידוע", ובכלל "הקטן כגדול יהיה", וממילא גם הגדולה המופלאה ביותר נראית בעינינו כיחסית בלבד.

אבל האמת היא אשר כל גדולתו של הרבי הנשקפת לנו מתורתו ומפעולותיו הנ"ל אינה מבטאת כלל וכלל את אישיותו של הרבי בעצמו.

...והדיוק להבין כל הענינים דוקא ע"פ שכל וטו"ד הוא ג"כ דרך חדש במנהגי החסידים, שמאז ה' הסדר דבראשית שמעו (האט מען געפאלגט) ואח"כ השתדלו להבין עד כמה עס לאזט זיך, ואם לא הבינו איז מען אויך געשלאפן רוהיק (כמובן אם לא ה' זה חסרון בהבנה בתורה בכלל ובתורת החסידות בפרט, שזה ה' מצער ומדאיג בהקיץ ולפעמים גם בשינה).

מכתב ב' שבט תשי"ב

ידוע הסיפור שאירע בחתונתו הראשונה של כ"ק אדמו"ר מוה"ר ש, כשנשא את בת אחיו הגדול מוה"ר ש"ז מליאדי: בעת מסיבת החתונה פנה הרה"ח וכו' ר' הלל מפאריטש לאבי הכלה, בנו של הצ"צ, ואמר: "איר טוט אַ שידוך מיט אַ מחותן וואס איר קענט ניט" (הנכם משתדכים עם מחותן שאינכם מכירים אותו). הצ"צ, בשמעו את דברי ר' הלל, פנה אליו ואמר: "ער קען דעם חתן אויך ניט" (גם את החתן אינו מכיר)...

הרי שאע"פ שהיה זה בנו של הצ"צ, ובוודאי הכירו ככל האפשרי, ועם כל גדולתו כבנו של הצ"צ – בעצם לא הכיר את אביו כלל,

כי הצ"צ בעצמו (וכן הרבי מהר"ש) הוא במדריגה גבוהה לגמרי ("גאָר עפעס אנדערש").

ומזה מובן, שאף שכל האמור לעיל די בו כדי שנבין שאישיותו של הרבי גבוהה בתכלית מאתנו, ואי אפשר לנו להבין איך יכול להיות במציאות איש אשר כזה – הרי כל זה הוא רק מאשר חלק עמנו, אם מתורתו ואם ממנהיגותו; אבל הרבי בעצמו יש בו משהו למעלה מבחינות אלו, והיא קדושת נשמתו, אשר בזה אין לנו שום מושג כלל.

ובאמת, בהתבוננות קלה, דבר זה ברור ופשוט הוא.

הגע בעצמך: הנך עובר לפני הרבי, והנך מבקש ברכה לרפואה שלימה, לבנים, לפרנסה וכו', וברגע כמימרא הכל משתנה לגמרי. הנך מספר על בעיה שיש לך, והרבי ברוח קדשו רואה את מה שאינך רואה, ויודע שמהו חסר בתפילין שלך או ששמך אינו מה שהנך חושב. ואפילו אם אינך מבקש, והרבי מעצמו אומר לך בשקט ובנחת שתי מילים, "ברכה והצלחה" או "בשורות טובות", ופתאום מה שלא פעלו תפילותיך ובקשותיך וכו' ומה שלא פעלו הרופאים עם כל התרופות, נפעל כאילו מאליו.

והרי זה נראה לעיניים שבה בשעה שהרבי מדבר עמך כדבר איש אל רעהו, ומחייך ואומר דברים שנראים כלאחר יד – הנהו באמת בעולם אחר, עצתו היא מעולם אחר, ובדולר שנותן לך יש בו קדושה נפלאה, וברכתו מכילה כח עצום ונשגב שיש בו כדי לשנות טבע הדברים. ובמלים אחרות, אנו רואים במוחש שמשקל רגע קטן של ברכה מהרבי גדול ממשקל אלפי שעות של תפילות ובקשות של אלפי אנשים.

והרי זה מגלה לך מעט מן המעט, ממה שאפילו אנשים כערכנו יכולים לראות, אשר "דער רבי איז גאר עפעס אנדערש".

סיפר המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה שלאחר הסתלקות הרבי הרש"ב נ"ע, אמר בנו כ"ק אדמו"ר הרי"צ נ"ע: "כשמדברים אודות אבא, ואומרים עליו כל השבחים, לא מדברים על האבא; מדברים על עצמם אלא באופן של הפלאה. היינו שהוא מתאר את אבא כפי שהוא פי עשה, מאה, מאתיים ממנו, אבל האמת היא שאבא לגמרי 'משהו אחר'".

...וכידוע בהבעש"ט ז"ל, אשר הזמן ומקום לא ה' מגביל ומעלים לפניו כלל, וראה בהווה מה שיהי' במשך זמן, וכן ראה מה שברחוק מקום ממנו בראיית הדבר ממש כו'... שהנביא רואה בעיניו ממש את הדבר, ואין המקום מעלים לפניו... והיינו מצד גילוי בחי' למעלה מזמן ומקום בזמן ומקום כו', ובמדרי' זאת ה' הבעש"ט ז"ל.

ספר המאמרים תרס"ו עמ רכ"ז

"וכן הוא בכל הצדיקים. דאף שענין זה נאמר על הבעש"ט, הרי כן הוא גם בכל הצדיקים".

מאמר ד"ה והוא עומד עליהם תשי"ג ע' לו

בהתוועדות פרטית בבית כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע שהתקיימה ב"ט כסלו תרע"ג, בחני אביו אדמו"ר מוהרש"ב, והשתתפו בה איזה בחורים מיוחדים מהישיבה, נתבקש אחד מהבחורים לומר דבר מה ששמע מהרבי רש"ב. בהיותו מבוסס אמר "כן, הנני זוכר משהו. הרבי אמר לי 'לחיים'".

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, שלא היה מרוצה מצחות זו, פנה אליו ואמר: "דע לך שכשאבא מדבר עם יהודי, הנהו מדבר נפש עם נפש, רוח עם רוח, נשמה עם נשמה, חיה עם חיה, יחידה עם יחידה".

כלומר: אף שבחיצוניות נראה שהרבי אומר "לחיים" גרידא או איזו עצה שיש בה תועלת מובנת, שזהו בדרגת "נפש", הנה בפנימיות הדברים יש בזה כוונה עמוקה ותועלת בדרגא גבוהה יותר – דרגת ה"רוח", שפועלת באופן פנימי; ועוד יותר מזה – בדרגת ה"נשמה", וכן למעלה מזה – ב"חיה" ו"יחידה", שהרי אצל הרבי דרגת ה"יחידה" היא תמיד בגילוי, ובאותה אמרה פשוטה – יש בה כל עומק נשמתו, גודל שכלו ורוחו לבו.

משל לאב המדריך את בנו הקטן, שבהדרכתו יש תועלת מיידית פשוטה, שעומקא יבוא לידי ביטוי כשיגדל, וככל שיגדל ויתעלה לדרגה גבוהה יותר – תהיה לה תועלת רבה יותר.

"בדרך אגב"

כידוע ל"ג בעומר הוא זמן של עת רצון לקבל ברכות מהרבי. מדי שנה בשנה, בבוקרו של ל"ג בעומה, התכנסו מחוץ לבית הרבי זוגות שנזקקו לברכה לזרעא חיא וקיימא, על מנת לבקש מהרבי ברכה בעודו יוצא מביתו ונכנס לרכבו בדרכו ל-770. כיוון שקהל גדול היה צפוי להגיע, מונו כמה מחברי "כולל האברכים" של קראון הייטס כדי לשמור על הסדר.

בשנת תשד"מ כשלמדתי בכלל, זכיתי להיות מהסדרנים שעמדו מחוץ לבית הרבי בבוקרו של ל"ג בעומר. תפקידי היה להחזיק את דלת הרכב פתוחה, ולסוגרה ברגע שהרבי ייכנס לרכב. באותו בוקר, התאספו זוגות רבים מכל גווני הקשת, כולל רבים שאינם חסידי חב"ד.

הרבי יצא מביתו בשעה 10:00 בבוקר – וארך כעשרים דקות עד שהרבי הגיע לרכבו. בעודי מתחיל לסגור את דלת הרכב לאחר שהרבי התיישב בתוכו, הכניס חסיד סאטמר את ראשו אל תוך הרכב, ואמר לרבי שהוא נשוי זה מספר שנים והוא עדיין לא זכה לפרי בטן, והוסיף את שמו ואת שם אשתו. מרוב העומס של הקהל הרב שהיה במקום, התאמצתי בכל כוחי להחזיק את הדלת פתוחה כדי שאיש לא ימחץ.

הרבי בירכו, ולפני שהאיש התרחק מן הרכב, הביט בו הרבי ישירות ואמר, "אבל הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק".

הלה לא קלט מה הרבי מנסה לומר, אך הרבי ציווה עליו, "אמור אמון!" באותו רגע הוא קלט מה קורה וצעק, "אמון!" והתרחק מהרכב.

עברו חמש עשרה שנה. התאריך הוא כ"ד מנחם-אב תשנ"ט, חמש בבוקר. אני נמצא באוהל הקדוש כאשר אני מבחין בחסיד סאטמר נכנס לאוהל הקדוש עם שני נערי בר-מצווה. לאחר שסיימו את אמירת ה"מענה לשון", פנה האב לבניו ואמר, "אִמְרוּ את המאמר".

שני הנערים הוציאו עותק מודפס של המאמר הנאמר על ידי נערים חב"דיים בבר המצווה, וקראו את כולו. לאחר שיצאתי מהאוהל, ראיתי אותם שוב בפירת הקפה. סקרנותי גברה עליי ושאלתי את האב מדוע הגיע לאוהל עם שני בניו כה מוקדם בבוקר. "אלה הילדים של הרבי", אמר, "הם נולדו בזכות ברכת הרבי". הוא המשיך לספר שכאשר ביקש מהרבי ברכה לזרעא חייא, הוסיף הרבי 'אבל הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק'. הסיפור נשמע לי מוכר מאוד, אז שאלתי אותו "מתי בדיוק זה קרה? האם זה אירע בל"ג בעומר תשד"מ מחוץ לביתו של הרבי?" האיש עמד נדהם. הסברתי לו שאני הייתי זה שעמד ממש לידו, מחזיק את דלת הרכב פתוחה בכל כוחי בזמן שזה קרה. "עכשיו אתה עד להמשך הסיפור", אמר החסיד. "התאומים הללו נולדו שנתיים ושלושה חודשים אחרי ל"ג בעומר בזכות ברכת הרבי. היום זהו בר המצווה שלהם. אלה הילדים של הרבי!".

סופר ע"י השליח הרב אלטר בוקיעט, לקסינגטון, מסצ'וסטס

מספר המזכיר הרב ר' יהודה קרינסקי שיחי', שפעם בנסעו עם הרבי הראה לו את מגדלי ה"תאומים", והרבי הגיב: "זיי קוקען נישט אויס אזוי הויך" (הם אינם נראים כל כך גבוהים)....